

Rektor

Rikard Skårfors
FD, Utbildningsledare
Rektors kansli, Ledningssekretariatet

Regeringskansliet (Socialdepartementet)

Yttrande över betänkandet *En uppväxt fri från våld – En nationell strategi för att förebygga och bekämpa våld mot barn (SOU 2022:70)*

Stockholms universitet har av Regeringskansliet (Socialdepartementet) anmodats att inkomma med synpunkter på betänkandet *En uppväxt fri från våld – En nationell strategi för att förebygga och bekämpa våld mot barn (SOU 2022:70)*. Universitetet har följande att anföra.

Övergripande synpunkter

Stockholms universitet tillstyrker i huvudsak de förslag som förs fram i utredningen, vilka bygger på en gedigen genomgång av kunskapsläget gällande barns våldsutsatthet, konsekvenser och samhällets hantering och insatser på olika nivåer. Därtill har våldsutsatta barns egna erfarenheter och synpunkter inhämtats, utförligt redovisats och beaktats av utredarna. Universitetet tillstyrker betänkandets grundläggande utgångspunkter om att allt våld mot barn kan förebyggas, att barns rättigheter inte är förhandlingsbara, att allt våld ska synliggöras och inget våld accepteras samt att barn behöver ses som både kompetenta och särskilt skyddsvärda. Universitetet delar i synnerhet uppfattningen att omställningen från ett reaktivt till mer proaktivt förhållningssätt inte får innebära att stöd, skydd och tillgång till behandling skalas ner till förmån för långsiktigt förebyggande arbete.

Den nationella strategi som föreslås antas är ambitiös. Stockholms universitet bedömer att åtgärdsplanen är alltför brett hållen. Då en uppbyggnad av en ny struktur, samt genomförande och utvärdering av nya arbetssätt är tidskrävande, är tio år en lämplig strategiperiod. Mycket arbete återstår dock med att konkretisera de uppställda målen, varför det är svårt att bedöma om strategin kommer att kunna leda till måluppfyllelse. Samverkan är en förutsättning för att kunna möta de utmaningar utredningen identifierat och för att uppfylla övriga uppsatta mål. Likaså är uppföljbarhet en förutsättning för att strategin ska kunna genomföras med god kvalitet i samtliga delar.

Stockholms universitet menar också att om strategin ska bli framgångsrik måste vissa prioriteringar göras. Universitetet befarar att de föreslagna åtgärderna är för många, för spretiga och med för många utförare för att nå önskad effektivitet (med bibehållen exekutiv kontroll). Universitetet rekommenderar särskilt att kartläggning och åtgärder tar sikte på *polyviktisering*, dvs. ackumulering av olika former av utsatthet. Detta blir särskilt viktigt

om man vill behålla en bred definition av utsatthet, vilket i så fall de allra flesta barn – givet valida mätningar – kommer att vara utsatta för i en eller annan form. Forskningen visar tydligt att utsatthet för en eller två aversiva erfarenheter kan härbärgeras av de flesta barn men utsatthet för fyra eller fler ökar dramatiskt risken för illavarslande avvikelser i utvecklingen. Därför blir det alltså strategiskt angeläget att fokusera på polyviktisering snarare än endast viktisering per se.

Synpunkter på strategins fem långsiktiga mål

Våld mot barn ska förebyggas

Våld mot barn ges en mycket vid, *inkluderande* definition i utredningen. Med en sådan definition lär en majoritet av svenska barn i dagsläget utsättas för ”våld” från tid till annan. Till denna inklusiva definition av våld anlägger utredarna också en *nollvision*, vilket bokstavligt tolkat betyder att man avser helt eliminera ”våld” mot barn ur det svenska samhället. Detta digra arbete ska *via lagstiftning* och utföras av *svenska myndigheter* och andra offentliga aktörer, såsom socialtjänst, skola, MVC/BVC, BUP, under samordning av Folkhälsomyndigheten. Det är kombinationen av dessa omständigheter som föranleder att Stockholms universitet reser varningsflagg.

De bieffekter universitetet oroar sig för i föreliggande fall är att svenska myndigheter, via den inkluderande definitionen, får allvarliga avgränsningsproblem och tveklöst kommer att överidentifiera våld, särskilt eftersom vanliga tillkortakommanden hos föräldrar med bristande resurser (som ”bortstötning”, ”att inte ge barn en känslomässig respons”, ”förolämpningar”, ”att inte ge barnen mat och kläder”, ”såra barns känslor”) inkluderas i definitionen, trots att de faktiskt inte alls utgör våld i konventionell mening. (Våld är ju tillförande av något negativt, oftast av fysisk karaktär, inte frånvaron av något positivt). Eftersom detta skulle vara under legal reglering kan myndigheterna (t.ex. socialtjänst och domstolar) frestas tro att det är i det ”våldsutsatta” barnets bästa intresse att placeras utanför hemmet, och kanske särskilt om inte föräldrarna är överens med myndigheterna om att barnen utsätts för våld och därför inte vill samarbeta. För att citera utredarna själva på denna punkt (avsnitt 14.3.3, s. 703): ”När ett barn utsätts för våld är den primära åtgärden att få stopp på våldet och se till att barnets behov av skydd från detta tillgodoses. I vissa fall krävs omedelbara ingripanden som även kan behöva ske mot barnets vilja eller utan att barnets vårdnadshavare gett sitt samtycke till detta.”

Placering av barn under sådana omständigheter skulle vara ett repressivt ingrepp i barnens och familjernas liv som med stor sannolikhet i de allra flesta fall skulle skapa betydligt mer problem i barnens utveckling än vad som vore fallet om barnen blev kvar i ursprungshemmen. (Se. t.ex. Barnombudsmannens [i Fredrik Malmbergs regi] sammanfattning av hur det går för svenska barn placerade i familjehem, från 2015.)

För att undvika missriktade repressiva ingrepp och liknande presumtiva bieffekter yrkar Stockholms universitet på att utredningen genomför någon eller flera av följande revisioner:

- (i) A. Skärp definitionen av våld så att endast våld i mer konventionell mening, t.ex. faktiska fysiska, sexuella och emotionella övergrepp inkluderas. Eller B. Ersätt begreppet våld med vanvård, vilket skulle möjliggöra att negligering/omsorgssvikt läggs till (utöver övergrepp). Eller C. Ersätt våld med ”viktimisering”, om man alltså önskar kartlägga utsatthet för en bred palett av riskfaktorer utöver våld i egentlig mening.
- (ii) Ersätt nollvisionen med en mer realistisk målsättning om att förekomsten av våld/övergrepp/vanvård/viktimisering ska minska med X % (säg, 30–50%) under åren för åtgärdsplanen.
- (iii) Slopa lagstiftning och myndighetstillsyn och låt policyarbete, utbildningsarbete och opinionsbildning vara nog.

Stockholms universitet vill för att ge om ytterligare bakgrund till universitetets oro för repressiva bieffekter hänvisa till en serie publikationer, vilka tydligt demonstrerar att svenska myndigheter (särskilt socialtjänst) för närvarande inte alls har förutsättningar att göra ett rigoröst eller kompetent arbete med frågor som rör barn och placeringar (t.ex. Alexius & Hollander, 2014; Forslund m.fl., 2022; Granqvist, 2016, 2021; Hammarlund m.fl., 2022). Ett land kan inte med lagstiftning och oinskränkt myndighetsmakt helt reformera eller ”tvätta” bort alla oönskade eller suboptimala omvårdnadsbeteenden (”våld”) ur barns liv, särskilt som socioekonomisk ojämlikhet har ökat så påtagligt och relativ fattigdom blivit allt vanligare i befolkningen, inklusive bland föräldrar. Enligt universitetets mening behöver Sverige komma till rätta med dessa senare strukturella, socioekonomiska problem först, innan skarpa åtgärder mot föräldrars tillkortakommanden och barns utsatthet blir lämpliga/rättvisa. Risken är annars att strukturella problem i samhället individualiseras och föräldrar fortsätter att falla till föga. Med detta i åtanke ser universitetet i kontrast mycket positivt på de stödjande, preventiva och utbildande insatser som strategin och åtgärdsplanen också omfattar. Det är alltså endast de mycket reella riskerna för missriktad repression universitetet vänder sig emot ovan.

Utredningen föreslår att Socialstyrelsen ska få i uppdrag att kartlägga tillgången till och behovet av anpassade metoder och kunskapsstöd som riktar sig till de yrkesgrupper och verksamheter inom socialtjänst och hälso- och sjukvård som särskilt kan och bör verka för att förebygga och förhindra det våld som utövas av barn. Detta förslag ser Stockholms universitet som positivt; det är viktigt att också särskilt uppmärksamma barn som utövar våld. Viktig är enligt universitetet även skolans roll i förhållande till barn som utövar våld, inte minst då skolan visat sig vara en plats där unga blir utsatta för våld i en nära relation av en jämnårig (Korkmaz, Överlien & Lagerlöf 2020; Korkmaz & Överlien 2020). Möjligen bör också tillgången av metoder och kunskapsstöd för skolans personal ses över av lämplig aktör i samband med detta uppdrag.

Barns våldsutsatthet ska upptäckas

Samtliga mål är beroende av varandra. Så är exempelvis målet om förebyggande arbete och upptäckt av våldsutsatta barn, beroende av att adekvat skydd, stöd och behandling kan erbjudas.

Utredningen menar att samhället har ett stort ansvar att aktivt arbeta för att upptäcka våldsutsatthet och möjliggöra för barn att berätta. Stockholms universitet menar att vuxnas möjligheter att upptäcka barnen handlar om förtroende. Barn anförtror sig åt vuxna de har förtroende för. Utredningen betonar betydelsen av att vuxna lyssnar på barnen, universitetet menar att det inte räcker med att lyssna. Det avgörande är att vuxenvärlden erbjuder stöd och hjälp. Att berätta för vuxna om våldsutsatthet och inte få hjälp förstärker barnets trauma och bidrar till att barnet, men även andra barn, förlorar tilltron till vuxenvärlden.

Barn ska få det skydd och stöd samt den behandling de har rätt till

I avsnitt 15.2 och 15.3 lyfts flera viktiga förslag kopplade till att barns våldsutsatthet ska upptäckas och att barn ska få det skydd och stöd samt den behandling de har rätt till. Aktuella studier visar att olika former av våld mot barn utgör en stor andel av de ärenden som utreds inom socialtjänsten (Heimer & Pettersson 2022; van Ufford et al 2022). Trots den utveckling som skett inom området vad gäller en ökad barnrättsorientering framkommer det att våldsutsatta barn har begränsade möjligheter att medverka aktivt i utredningar och att de sällan nås av insatser (Heimer & Pettersson 2022; van Ufford et al 2022). Många barn återaktualiseras också när de på nytt berättat om fortsatt våldsutsatthet (Heimer & Pettersson 2022). Studier visar att våldsutsatta barn mycket sällan skyddas genom en placering utanför hemmet och att det våld som kommer till socialtjänstens kännedom i låg utsträckning polisanmäls (Heimer & Pettersson 2022; van Ufford et al 2022; Linell 2017) även om stora kommunala variationer förekommer (Persdotter & Andersson 2020). När socialtjänstlagen och barnskyddslagstiftningen omarbetades under tidigt åttiotal gjordes det mot bakgrund av att klassiska barnskyddsärenden rörande allvarlig våldsutsatthet sågs som mycket ovanliga i den svenska sociala barnavården (se t.ex. SOU 1986:20). Genom agalagstiftningen som infördes parallellt kan också en förhoppning ha varit att ärendena skulle bli än färre. Den bild som förs fram i utredningen och studierna ovan visar att så inte varit fallet. Även om Stockholms universitet välkomnar det tydliga förebyggande fokus som betonas i utredningen är det viktigt att i det fortsatta arbetet också utforska de svårigheter som finns inom den kommunala socialtjänsten att ge våldsutsatta barn det stöd och skydd de har rätt till. Mot bakgrund av de synpunkter som Sverige fått från GREVIO (2019) om att stora informationsinsatser riktade till våldsutsatta också måste följas av ökade resurser så att ansvariga aktörer ska kunna möta behovet av stöd- och skyddsinsatser ser universitetet detta område som mycket viktigt i det fortsatta arbetet. Tydligare kunskapsstöd på nationell nivå för socialtjänsten och hälso- och sjukvården vad gäller hur barns rättigheter ska vägas mot vårdnadshavares i frågor som rör information, stöd, skydd och behandling skulle också behöva tas fram av Socialstyrelsen.

Stockholms universitet saknar förslag om hur rättigheterna till skydd, stöd och andra insatser för våldsutsatta barn med annan särskild utsatthet ska kunna stärkas, så som papperslösa, barn som faller mellan stolarna mellan barnpsykiatrin och sociala barnvården eller som utsätts i samhällets vård, barn som exploateras i prostitution och barn till våldsutsatta kvinnor som kommit till Sverige genom äktenskap och som kan utvisas om de lämnar sin våldsutövande make.

Barns rättigheter i brottmålsprocessen ska tillgodoses

Ett av strategins fem prioriterade delmål är att barns rättigheter i brottmålsprocessen ska tillgodoses. Betänkandet ägnar relativt stort utrymme åt att diskutera de brister som finns och att redovisa förslag för att åtgärda dessa, just avseende barn som utsatts för våldsbrott och som genomgår brottmålsprocess. Stockholms universitet saknar ett tydligt ställningstagande för att barn i alla typer av rättsprocesser ska få sina rättigheter tillgodosedda. Våldsutsatta barn finns inte endast inom brottsmål, utan blir i stor utsträckning även föremål för bland annat familjerättsliga tvister om vårdnad, boende, och umgänge, något som exempelvis Jämställdhetsmyndigheten (2022) belyst i en stor kartläggning. Förslag om hur dessa våldsutsatta barns rättigheter ska tillgodoses saknas helt i utredningen.

I ett särskilt yttrande (ss. 967ff.) påpekar Carl-Göran Svedin, professor i barn- och ungdomspsykiatri, och Cecilia Sjölander, generalsekreterare för Stiftelsen Allmänna Barnhuset, att Sverige till skillnad från Norge och Danmark inte har ett nationellt krav om tillgång till Barnhus för alla våldsutsatta barn. I Barnhus samordnas specialkompetenser för skydd, utredning och behandling barncentrerat och under ett och samma tak i barnvänliga lokaler, vilket internationellt betraktas som ”best practice”. I glesbygd kan det finnas skäl till lokala anpassningar som mobila enheter. Stockholms universitet instämmer i Svedins och Sjölanders förslag om att anta en Barnhuslag för ökad likvärdighet i tillgång till inte minst återhämtning och behandling över hela landet, samt att närmare utformning av ett utökat uppdrag för Barnhus utreds.

Kunskaps- och metodutvecklingen ska stärkas

Stiftelsen Allmänna Barnhuset bör vara ansvarig för att genomföra de tre nationella prevalensstudierna. Detta för att inte bryta en unik kontinuitet vad gäller genomförande av studier om våld mot barn och sexuella övergrepp i Sverige.

Beträffande nationella prevalensstudier framöver bör delfokus, i enlighet med WHO:s riktlinjer, vara på utsatthet under senaste året (eller dylikt), alltså inte endast på livstidsprevalens. Det optimala vore att fånga både prevalens under senaste året och livstidsprevalens, eftersom det möjliggör ett mer effektivt studium av förändringar över tid (som konsekvens av åtgärderna), samtidigt som man får data på hur många som någonsin utsatts och för vad.

Övriga synpunkter relaterade till de långsiktiga målen

Stockholms universitet vill uppmärksamma fem områden som universitetet menar bör prioriteras för att strategin ska bli framgångsrik; de är samtliga viktiga och presenteras därför i följande i bokstavsordning, utan inbördes ordning.

Barn och unga som omhändertagits för samhällsvård

En utsatt grupp är de barn och unga som omhändertagits för samhällsvård. Samhället har ett särskilt ansvar för att de inte utsätts för ytterligare våld och brister i omsorg inom ramen för samhällsvården. Berörda samhällsinstitutioner har även ett långtgående ansvar för att låta dessa barn och unga komma till tals och ge dem genomgripande och långsiktigt stöd. Stockholms universitet föreslår därför att dessa barns och ungas situation särskilt beaktas.

Barn och unga som exponeras för våld i hemmet och för post-separationsvåld

Forskningsresultat visar att ungefär ett av tio barn i Sverige någon gång har upplevt psykiskt eller fysiskt våld mellan närstående vuxna (Prop. 2020/21:170). Utredningen uppmärksammar dessa barn, vilket är positivt. Stockholms universitet menar att dessa barn även fortsättningsvis bör uppmärksammas. De barn vars våldsutsatta förälder har separerat från den våldsutövande föräldern uppmärksammas dock inte, vilket är en brist.

”Varför lämnar du honom inte” är den vanligaste frågan som ställs till en våldsutsatt kvinna. Den bygger på föreställningen att kvinnan är bunden till mannen med ’traumatiska band.’ Verksamheter har utvecklats inom den sociala sektorn för att hjälpa kvinnan att bryta dessa band så hon kan lämna mannen kan och bli fri från våldet. Forskningsresultat och rapporter från olika organisationer inom civilsamhället har visat att denna föreställning är felaktig och djupt problematisk, inte minst för barnen. Ett uppbrott från en våldsam relation leder inte sällan till ett eskalerande våld där barnen blir direkt inblandade.

Stockholms universitet föreslår att dessa barn och unga uppmärksammas, att deras situation närmare undersöks, liksom huruvida den familjerättsliga lagstiftningen och den praktik som tillämpas inom det familjerättsliga området, motsvarar barnens behov av skydd och stöd.

Barn och unga som växer upp med skjutvapenvåld och sprängningar i sin närmiljö

Enligt Brås rapport ”Dödligt våld i den kriminella miljön 2002–2017” (2020:4) har dödligt våld med män, 15–29 år, som offer ökat, medan dödligt våld med kvinnor som offer har minskat. Vidare visar Brås kriminalstatistik att antalet sprängningar i bostadsområden ökat kraftigt. Det dödliga våldet sker i stor utsträckning på olika platser i den offentliga miljön.

De gärningspersoner som utför det dödliga våldet har fått stor uppmärksamhet. Insatser för att lagföra dem och utdöma långa fängelsestraff har högsta prioritet inom den politiska sfären och inom rättsväsendet. Stockholms universitet vill även uppmärksamma våldets offer, som har ägnats mindre intresse. De barn och unga som är våldets indirekta offer har nästan inte ägnats

någon uppmärksamhet alls. Det rör sig om barn vars syskon blivit dödade, som bär egna trauman och som växer upp i skuggan av traumatiserade föräldrar och anhöriga. Det rör sig om barn som själva inte har något syskon som blivit dödad, men som växer upp med traumatiserade barn och vuxna i sin närmiljö. Det rör sig om samtliga barn som växer upp i en traumatiserad närmiljö och själva lever med rädslan för upprepat dödligt våld.

Uppföljningssystem

Utredningen identifierar brister när det gäller att möta barnens behov och föreslår att en rad insatser utvecklas för att åtgärda dessa brister. Utredningen föreslår vidare att dessa insatser ska vara evidensbaserade. Om dessa ambitioner ska gå att omsätta i praktiken, krävs att arbetet med att utveckla ett hållbart uppföljningssystem prioriteras.

Vårdköer och tillgänglighet

Utredningen identifierar en rad olika brister när det gäller att kunna erbjuda skydd, stöd och behandling. Att komma till rätta med dessa brister, genom att korta vårdköerna och öka tillgängligheten är av avgörande betydelse för strategins möjligheter att bli framgångsrik.

Synpunkter på strukturen för strategins genomförande

Ett av utredningens centrala förslag är att Folkhälsomyndigheten ges en samordnande roll i arbetet med att förebygga och bekämpa våld mot barn, bland annat genom ett övergripande ansvar för samverkan med andra myndigheter och relevanta aktörer, informationssatsningar och fördelning av medel. Efter noga övervägande tillstyrker Stockholms universitet förslaget, men vill understryka att det förutsätter att nödvändig kompetens rekryteras, samt att omfattande kunskaphöjande insatser genomförs inom myndigheten, för att den ska kunna axla denna nya roll på bästa sätt.

Det förefaller saknas information om vad utredningen planerar att göra med ungdomar och föräldrar som inte vill delta i de planerade åtgärdsprogrammen. Detta kommer tveklöst att hända från tid till annan och en positiv, icke-repressiv strategi behöver utvecklas för att motivera deltagande.

Synpunkter på att statsbidrag ska öka förutsättningarna för att bidra till arbetet

Utredningens förslag om statsbidrag om 100 miljoner per år i tre år till kommuner och regioner framstår mot bakgrund av det bistra ekonomiska läget som långt ifrån tillräckligt. Stockholms universitet delar den problembeskrivning som olika aktörer lyft till utredningen om att brist på ekonomiska och personella resurser hindrar det våldsförebyggande arbetet, men kan därtill inte nog understryka att detsamma gäller även områdena utredning, skydd, stöd och behandling. Resursfrågan är helt central för att strategins mål ska kunna uppnås. Sveriges kommuner och regioner (SKR) larmade i sin ekonomiska rapport i december 2022 om ett underskott om totalt 24 miljarder och om att landets kommuner och regioner behöver minst 20 miljarder för att kunna upprätthålla nuvarande nivå inom vård, skola och omsorg.

Elever uppger återkommande i undersökningar att de ser fler närvarande vuxna på lektionsfri tid som den enskilt viktigaste trygghetsskapande åtgärden i skolan (Skolverket 2022). Skolan har dessutom en mycket viktig roll i att upptäcka barns våldsutsatthet utanför skolan, då många barn i första hand vänder sig till en lärare, skolsköterska eller kurator för att berätta om sin utsatthet. Många verksamheter står nu inför stora nedskärningar i exempelvis elevhälsa och elevassistenter, vilket är direkt kontraproduktivt för att uppnå strategins mål.

Stockholms universitet tillstyrker förslagen om 50 miljoner vardera till Folkhälsomyndigheten och Forte att fördela till praktisknära forskning och metodutveckling respektive till att stärka området våld mot barn, med särskilt fokus på praktik och implementering. Den enda synpunkt universitetet har gällande detta förslag är om inte också Brottsoffermyndigheten, som också har erfarenhet av att fördela medel till studier om våld samt en vetenskaplig kommitté med kunskap om våld, bör föreslås få ytterligare medel för att säkerställa ett brottsofferperspektiv inom forskningsfältet.

Förslaget om att Etikprövningsmyndigheten får i uppdrag att se över de hinder och kriterier som idag kan försvåra för forskare att ta tillvara barns synpunkter inom våldsforskning tillstyrks också. Gällande förslaget om 50 miljoner i statsbidrag till ideella organisationer har universitetet inget att erinra, men menar att det framstår som mindre angeläget med beaktande av de akuta behov som kommuner och regioner har.

Detta beslut är fattat av rektor, professor Astrid Söderbergh Widding, i närvaro av prorektor, professor Clas Hättestrand, och universitetsdirektör Åsa Borin. Studeranderepresentanter har informerats och haft tillfälle att yttra sig. Övrig närvarande har varit Henrik Lindell Kennberg, Ledningssekretariatet (protokollförare). Ärendet har beretts av Områdesnämnden för humanvetenskap. Föredragande i ärendet har varit utbildningsledare Rikard Skårfors.

Referenser

- Alexius, K., & Hollander, A. (2014). Care assessments concerning involuntary removal of children from intellectually disabled parents. *Journal of Social Welfare and Family Law*, 36(3), 295-310.
- Forslund, T., Granqvist, P., van IJzendoorn, M., Sagi-Schwartz, A., Glaser, D., Steele, M., Hammarlund, M., ... & Duschinsky, R. [70 authors] (2022). Attachment Goes to Court: Child Protection and Custody Issues. *Attachment & Human Development*, 24, 1-52.
<https://doi.org/10.1080/14616734.2020.1840762>.
- Granqvist, P. (2016). Observations of disorganized behaviours yield no magic wand: Response to Shemmings. *Attachment & Human Development*, 18 (6), 529-533. Doi: [10.1080/14616734.2016.1189994](https://doi.org/10.1080/14616734.2016.1189994).
- Granqvist, P. (2021). The God, the Blood, and the Fuzzy: Commentaries on *Cornerstones* and two target articles. *Attachment & Human Development*, 23, 412-421.
<https://doi.org/10.1080/14616734.2021.1918452>.
- GREVIO (2019). *Baseline Evaluation Report Sweden*.
- Hammarlund, M., Granqvist, P., Elsvik, S., Andram, C. & Forslund, T. (2022). Concepts travel faster than thought: An empirical study of the use of attachment classifications in child-protection investigations. *Attachment & Human Development*, 24, 712-731.
- Heimer, M., & Pettersson, C. (2022). The unfinished democratisation of family service systems: parental consent and children's viewpoints on receiving support in child and family welfare in Sweden. *European Journal of Social Work*.
- Korkmaz, S., Överlien, C. & Lagerlöf, H. (2020). Youth intimate partner violence: prevalence, characteristics, associated factors and arenas of violence. *Nordic Social Work Research*.
- Korkmaz, S. & Överlien, C. (2020). Responses to youth intimate partner violence: the meaning of youth-specific factors and interconnections with resilience. *Journal of Youth Studies*.
- Linell, H. (2017). *Child protection through an abuse-focused lens: Adolescent victimization and Swedish social services responses*. Doctoral dissertation, Department of Social Work, Stockholm University.
- Persdotter, B. & Andersson, M. (2020). *SAVE - Support and protection Against Violence, on Equal terms for all children: Ett forsknings - och utvecklingsprojekt om barnavårdsutredningar vid anmälan om misstänkt våldsutövning*. FoU Välfärd Värmland 2020:1.

SOU 1986:20. *Barns behov och föräldrars rätt. Socialtjänstens arbete med utsatta familjer.*
Betänkande av Socialberedningen.

van Ufford, S. Q., Heimer, M., Schön, U. K. & Linell, H. (2022). The Swedish social services' police reporting and children's access to protection and support in child abuse cases: A quantitative content analysis. *Child Abuse & Neglect*.